

சீ :

உத்யாத பத்ரிஸையில் வெளிவந்த
இரண்டு விபவாவதங்களின்மேல் ஆராய்ச்சியாக

முதலாம் பதிவாகிய பாயத்தாமி
அண்ணங்கராசாசாசிரியர்
எழுதிய

1. தாஸீர்ஹாவதா
ஹேது நிர்ணயம்
2. விபவாவதாசோகதத்வம்.

அருந்தணர் வெளியீடு.

இரண்டாவது விஷயமாக அந்நவதயா சகக பெண்கிற
230 ச்லோகங்கள் கொண்ட ஸம்ஸ்கிருத நூல் தெளிவான
விவரணக்தோடும் தெலுங்கு மொழியில் வெளி வந்துள்ளது.

1947

விலை 6-6-0

மூலம் கிடைக்கும் மட்டும்

நாத்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

மூலம்.

நரளிம்ஹாவதார ஹேது நீர்ணயம்.

(ஸ்ரீ கங்கே. பர. அஷ்டாங்கராசாரியர்.)

प्रणतिविमुखदशसुरेति निषममकुटगुर्वर

प्रयितप्रणिनिहृदवचिप्रतिमनयलिखितविषयगान् ।

प्रथममहितमुनिवरोक्तिमिह हि विषयमभिप्रायान्

परमरसिकहृदयमपिनकुलनरिगमुपदये ॥

ஆந்திரத்திலுள்ள சேஷமும் ஆந்திரவிரோதி சிவராம சிவனுடைய எம்பெரு
மான் சேஷம்குள்ளே அவதாரங்களுள் "எங்குமுள்ள உன்னைனென்ற மகிமைக்
கார்த்தம், இங்கிலை பாசென்றிரணியன் தூன்புடைப்ப, அங்கப்பொழுதே அவன்
வியத்தோன்றிய என் சிங்கப்பிரான் பெருமை ஆராய்வு சீர்மைத்தே" என்பது
முதலான பைபல பாசரங்களுள் ஆற்றவர்கள் அற்புதமாக அருபவித்துப் பேசின
கரளில்லாவதாரத்தின் மூக்கை காரணத்தைப் பற்றிச் சிறிது விமர்சிப்போம். இங்
வவதாரத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட காரணங்களுள் பிரதானமானது எதுவென்றால்,
பரமபக்த சிகாமணியான பிரதிபாதாந்வான் திருத்தில் இரணியன் பட்ட அபசா
ரங்களைப் பகவான் பொறுத்திருக்கமாட்டாமையே— என்பதாம். இதனைப்
பொருளை மாற்றவர் தமது திருவந்தாறியில் "வரத்தால் வலிவினைந்து மாதவ! நன்
பாதம், சிரத்தால் வணங்காதுமென்றே?— வரத்தினால், கரணியன் நெர்வலியோறைய
விரணியனை, ஓரணியம் நயிட்டங்க தூண்ட" (10) என்கிற பாசரத்தின் ஆங்காரிகர்
தனக்கு உயிரான நீவிந் மர்யாதையினால் வெளியிட்டருளியுள்ளார். இப் பாசரத்
தின் சிறிய பொருளை ரசிக்கன் அருபவித்த அகங் குழையுமாறு சண்டு விவரிக்க
பிராப்தமாகிறது.

இப்பாசரின் பின்னடிகளை முன்னம் அங்கவித்துக்கொண்டு பிறகு பின்
னடிகளை அக்கவிப்பது. "மாதவ! நீ கரணியன் நெர்வலியோறைய விரணியனை
ஓரணியம் ஊண்டிந்தது— (அகங்) வரத்தால் வலிவினைந்து நன்பாதம் சிரத்தால்
வணங்காது மென்றே?" என்று அக்கவித்து வினாவாகப் பொருள் கொள்வது,
திருமாளே! நீ கரணியன் வரத்தால் வலிவினைந்து இரணியனை உடல் கிழித்துப்
பொருட்டதானது அவ்வரக்கன் என்னுடைய திருவடிகளிலே தலை சாய்க்கவில்லை
யென்கிற காரணத்தினாலோ? (அகங்) என்றால்வனவே பாசரத்தின் பொருள்.
கெள்வியாத்திரம் இங்கு உள்ளதே யன்றிக் கெள்விக்கு உத்தரம் இங்கிலை. பரம
ரணிகர்களின் பேச்சினாலு இங்ஙனே யாய்ந்து இருக்கும்படி. தம் திருவுள்ளத்
திலோடுகிற அந்தத்ததை வெட்ட வெளிச்சமாக வெளியிட்டு விடாமல் மறைத்து

வைத்துக்கொண்டு அது வெளிவர வேண்டியதான கேள்வினை மாத்திரம் இயற்றி வைப்பது ஒரு சமந்தாரம். இந்த ரீதி ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலும் ஆசார்ய பூர்விக் திகளிலும் மஹா கவிவரின் காவியங்களிலும் திரிது காணக் கிணங்கும். மாறவானே! இரணியன் உன்னிடத்தில் ஆபீஸுக்காய்ம் பண்ணவில்லை யென்பதற்காகவா அவனை விடைத்தாய்? என்றுள்ள இந்த வினாவானது, “அந்நிபாகவன் புகைநீரின் தூவலான ப்ரஹ்மதாழ்வான் விடத்தில் அவன் கனக்க அபசாரப்பட்டானென்பதற்காகவே அவனை விடைத்தது” என்கிற விசேஷார்த்த ரூபமான விடைபதையப் பெறுவிக்க வல்லது. இந்த வினவுக்கு இதுதான் விடை என்பதை உம்முடைய பூருவாசாரியர்கள் பலரும் பழங்குறைய வெளியிட்டார்கள்.

ஆழ்வாரருளிச் செயல்களில் பொதிந்துள்ள அந்த விசேஷங்களைப் பெரும்பாலும் வெளியிடுவதற் கேற்றே விதவங்களை யருளிச்செய்த காரத்தாழ்வான் வரதராஜன் தவத்தில்—**वदपरावसहस्रमन्त्रं त्वयि शरण्य! शरण्यं उपावहन् । वरद! तेन चिरं त्वमवस्थितो विष्णुनिर्भयनिर्भयनाम्नाः—** மதபராத ஸஹஸ்ரமஹஸ்ரம் த்வயி ஸரண்ய! ஹிரண்ய மபாவஹந்; வரத! தேச சிரம் த்வமஸ்திக்ரியோ லிக்குறி மர்ப்பக கிர்ப்ப ஐகாதகா.” என்கிற அறுபத்தெட்டாவது ச்லோகம் பொய்கையாழ்வாருடைய இந்தப் பாசாத்தின் உட்பொருள் [விடைபதைய] விளக்குவதற்கென்றே தோன்றியது. “பேருளாளனே! இரணியன் உன் நிறத்தில் எத்தனையோ காலமாக விலைகடந்த அபராதங்களைச் செய்திருக்கச் செய்தோம் அதனால் சிறிதும் நேர்த்திக்கொள்வாமலிருந்தே, சிறுக்களுள் ப்ரஹ்மதனை அவன் கலித்தது காரணமாகவன்றோ வேறுபாடுற்றும்—என்பது இந்த ச்லோகத்தில் விபஜ்ஜ மசன பொருள். பொய்கையாசார் பாசாத்திலுள்ள வினவுக்கு இது விடையாக அமைந்தது. எம்பெருமான் தன்னளவில் தீவினவுக்குமலர்களைக் காட்டினும் தன்னடியார்கள் நிறத்தில் தீவினவுக்கு மலர்களைப் பூக்கியதாக கிரஹிப்பது என்கிற மஹத்தான சாஸ்த்ரார்த்தம் வெளிவருவது இக்கு வரிக்ந்த தக்கது. “**विषयं च भोक्तव्यं विषयं नैव भोजयेत् । पाण्डवान् द्विष्ये राजन् ! मम प्राणा विंशत्यन्ताः—** தவிஷதம் ம பாவதவம் தவிஷதம் எனவ போதுயெதி; பாண்டவந் தவிஷதோ ராஜன் மம ப்ராணா ஹி பண்டவா.” என்கிற கண்ண ப்ராணுடைய உத்தியைக் கொண்டும், “**त्वयि विष्णुसंस्थितं वारं सीखा मम ?—** த்வயி குஞ்சித் த்வாபந்தே மம் வரீகம் விதயா மம?” என்கிற இராமபிரானுடைய உத்தியைக் கொண்டும் இந்த சாஸ்த்ரார்த்தத்திற்கு உம் ஆசார்யர்கள் விளையிட்டார்கள்.

பூர்வசாபூவுணத்தில்—“சத்வரன் அவதரித்தது பண்ணின ஆராத் தொழில் களெல்லாம் பாசுவதாபசாரம் பொருளையென்று ஸீமர் அருளிச் செயலர்” என்றுள்ள பூர்வசாபூ இத்த சாஸ்த்ரார்த்தத்தினதற் செவ்வனே வெளியிடுவது. இந்த குர்ணிகையின் பொருளாவது—என்கல்ப மாத்தரத்தானே ஸர்வத்தையும் பிர்வாழிக் கவலில் ஸர்வ சக்தியான ஸர்வோவரன் தன்னையழிய மாறி இதர ஸத்வாநியனாய் அவதரித்துக் கை தொட்டுச் செய்த ஹிரண்ய ராவணாநி பிர்வகமாதிர அநி மாதுஷ் செஷ்டிதங்களைல்லாம்—ப்ரஹ்மதாழ்வான் மஹர்ஷிகள் முதலான பாகவத விஷயங்களின் அவ்வவர்கள் பண்ணின அபசாரம் ஸநியாமைஸாரகே யென்று

கஞ்சியர் ஆளுநர் செவ்வர்— என்பதாம். “*பரிபாணய சாபுநா விநாநவ ச துருநாம*— பரிபாணய சாபுநாநா விநாநவ ச துருநாம” என்கிற நிதா ச்லோகத்தில் எம்பெருமானுடைய அவதாரத்திற்கு பரியோஜனமாக ஸாது பரித்ராணமும் துஷ் க்ருத் விநாசமும்..... கொல்லப்பட்டன. இவற்றுள் துஷ் க்ருத் விநாசமானது [நிரிவன்ய சாவனுமெனக் கொலை செய்தது] எங்கப்பத்தினுதும் ஸாதுமென் னும், ஸாது பரித்ராணமானது அப்படி எங்கப்ப சாதுப் பரித்ரிக் கே கேர் கொடு மெனே அவதரித்த செயல்க் கூடியதிதன் னும், ஆகவே ஸாது பரித்ராணத்தான் அவதாரத்திற்கு ப்ரதாச ப்ரயோஜன மென்றும் ஸ்ரீ பாக்ஷகாரி முதலான ஆசார் மர்கள் ஏ உ அண்டமரீக நிர்வாணிய்பிகள். ஆனாலும், ஸாது பரித்ராண மென்பதற் றிலிருந்துமிட்டத்து, அக்ஷட நவாரணமும் இஷ்டப்ராபணமும்சேர்க்கே பரித்ராண மாகுபாதலால் அக்ஷடநவாரணம் செய்வதவகையில் பரித்ராணமியூத்தி பெருதா தலால் அக்ஷடநவாரணமியூக லுக்கியமான ஸாபுமாயிற்று. இது எங்கப்பத் தாடுமென செயல்க் கூடியதாயிருக்கச் செய்தோம் எம்பெருமான் அடியார்வளி டத்தினைத்த அக்ஷட மிருதியிலும் எங்கப்பத்தாடு செய்துவிட்டான், அக்காண ஸாது கேரிகெனது போசுத்திது சித்தவதக்கைப் பண்ணியே திருவுள்ளத்தில் தேருத ளடைகின்றனென்ற ப்ரமாணங்களுள் தெரியவருவதால் பக்தவதஸனானுள் பகவான் பக்த விரோதிகளை நிரஸிப்பதற்காகவே திருவவதாரங்கள் செய்தருள் கின்றனென்றும் அறுதியிட வேண்டி நின்றது.

ஆஸூர ராஜ்யஸ்ப்ரப்து,சென் பகவானிடத்தில் கேராகவே விரோதிய்பவர் கானுமுண்டு; பகவத் பக்தர்களை விரோதியாக்கியுமுண்டு. கம்ஸன் பத்திரி கொன்றுமையில், பெரியாழ்வார் “*தீய புத்திக்கஞ்சாநுக் மேல் சிவமுடையான்* சோர்வு பார்த்து, நாவத்தனனும் விரிந்தென்கெ” என்று அவன் பகவத் விரோதி யென்று பெரிஞர். அகநாடுவார் “*சாதுவனத்தவ நலியுந் கஞ்சென் சாதிப்* பதற்கு ஆதிபுரு கோதியுருவை வங்குளவத்திலிருப்பிறகித்” என்ற பாகரத் தில் அவன் பகவாத விரோதி யென்றே விளக்கினார். இவ்வளவு இரண்டு லீதமான தன்மைகள் ஆஸூர ப்ரப்துநிகளுக்கு இருக்கவும், எம்பெருமானின் “*வ மரஸபகமாந் ஸகஸ்யாஸவாநா*— ந ஸ்மரத்பபகாரானும் சதாபி ஆத்மவந்தவா” என்று புகழப்பட்ட குணக்கட ளாதலால் தன் விவரத்தில் திமிரு செய்பவர்களி டத்தில் சிற்றம் கொள்ளாமல் தன்னடியார்களைத் தன் திமிரு செய்பவர்களைமே லகிளந்தொழிக்கக் கிளர்கின்றனென்றும் இதுவன்றோ மிகச் சித்த மன குணம்.

தன்னவியில் தன்னீர்போன்ற பகவானுக்குப் பகவான் இருக்கமுடியாது. நிதநரிக் “*சமோஹ் சவ்ஹுஸு ந ம் டுயோஹி ந ஸிய*— ஸமோஹம் சவ்ஹுஸேவா” உமே த்விவவுபோஸ்தி உபரிய:” என்கிறான் எம்பெருமான் தானே. “*தேவானா தானானா வ சாமான்யமாவீவசு*— தேவாஹம் தாரவாதாம் ச ஸாமான்யமாவீவதவதம்” என்று துதிக்கிறான் காவற்கன். இப்படிப்பட்ட பகவான் சிவையோ பணையோ விரோதிகளாகக் கொண்டு நலிகொனென்றும், இவத எங்கவே பொருந்தவைக்க னெனும் தெரியுமோ? தன்னடியார்களுக்கு தரோஹம் செய்பவர்களைத் தனக்கு த்ரோஹிகளாகத் தன் கிளைக்குமவனாகையாலே— என்று இவ்விடியம் பகவான்

பிரமாண உபபத்திகளுடன் ஸ்ரீ தேவிகாம்பல எனது குரங்குகளாலும் முதுகி-
கப் பட்டுள்ளது.

"वानहं द्विषः कुरु संसारं वारुणम्। विनिमि- தாவலம் தவிஷத: க்ருரார்
எம்மாரேஷு- காரதமீக, விபயம்" என்பது ஸ்தவாக பிரமாணங்களிலுள் ஏற்
படுகிற அர்த்தத்திற்கு இவ்வர்த்தம் சிறந்தது விவரிக்கிறது. "अनात्वात्मैव मे मतम्-
நம்மார் அ அத்மாவே மே மதம்" என்பதே இதரத்தின்கு வெவ்வேற யோசித்துக்
கொள்வோம். "ஜகத் சர்வம் மீயம் தே" என்பது ஸ்தவாக பல பிரமாணங்களி-
லுள் எவ்வாறு பதார்த்தங்களும் பகவானுக்கு சரீரபூதப்படுகின்றன, பகவானுரு-
வனே உயிர்த்தும் உயிரானவனென்றும் அனைத்த ஸ்வரூபமாகத் தெரியுள்ள
வியையும். இவ்வு இப்படியிருக்க "ஸ்ரீராமே அ அத்மாவே மே மதம்" என்பதிலுள்
தானே. இங்கு மே மதம் என்றதன் ஸ்வாரஸ்யத்தை தாத்பர்ய சகித்தியையில்
ஸ்வாபி தேசிகன் வெகு அற்புதமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார். கைதவிக் கவி-யன்
சோதிவாய் நிறந்து நான் கொல்லுகிற அர்த்தமெல்லாம் தன்னுடைய மதமா-
யிருக்க, இங்கு விசேஷித்து மே மதம் என்ன வேண்டுமோ? எதற்காக இங்கு
மே மதமென்று சொன்னால்: "अयमर्थः अयन्तसिद्धान्तो भवतु वा मा वा; कृपासिद्धान्तस्तु
अयमिति भावः— இவ்வர்த்தம் ஸாதார்த்தங்களுக்கு இனங்களை வித்தார்த்தமாக
இருந்தாலுக்கூடும்; இவ்வாயத் போனும் போகட்டும்; தேர்த்தத்திலே என்னை
பிரானாக வித்திருந்து சொல்லுகிற என்னுடைய வித்தார்த்தம் இதனே— என்ப
தாக ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ஸ்ருதயாத்தை விவரித்தருளினார் கம் தேசிகர். இதனால், எவ்வ
சாஸ்தரங்களும் ஒரு தட்டாய் "ஸ்ரீராமே அ அத்மாவே" என்பதே இவ்வாறும் ஒரு
தட்டாய் இதுவே மேன்மை பெற்றதென்று தேறிற்று. இவையெருமாளை
கோத்தி "विनीय मेन्तरान्मानं त्वाय- நவீரீயம் மேந்தராத்மாம் த்வாம்" என்று
பெருமானருளிச் செய்ததைக் கொண்டும் குரங்குகள் சுவையாகவா அர்த்தத்தை
கொளியிட்டுள்ளார்கள். இத்தோதர சந்தத்தில் "महामसिद्धिमपेक्षयतां वर क्षणेऽपि ते
वदिराजोऽनन्दुस्महः— பதார்த்தமீக காம் அவலோக்யதாம் வர க்ஷணேபி தே யந்விச
லோதிதுள்ளவனா" என்று ஸ்ரீராமேத்தி சந்தத்தில் இவ் வர்த்த விசேஷங்களெல்-
லாம் ஸ்வலிக்கும். பகவத்வியை நிவ்யக்ரந்தத் தேனிலா நிற தேறித் தெளிந்தவர்
களுக்கு நிலமான இவ்வர்த்த விசேஷங்கள் பிறர்க்கு ரகசிக்க விரகின்பே.

பகவான் தன் ஸீடத்தில் ஸாக்ஷாத் பத்தி செய்யும் ஆள்பர்களைத் காட்டிலும்
"अद्ययारदियार तममदियार तमक्कदियारदियार तम् अद्ययारदियारदियार" என்று
என்றும் "தன் த் ப்ருத்ய ப்ருத்ய ப்ருத்ய ப்ருத்ய ப்ருத்ய ப்ருத்ய ப்ருத்ய ப்ருத்ய"
என்றும் இவ்வாய் நிறத்தினே ["अयमर्थः अयन्तसिद्धान्तो भवतु वा मा वा; कृपासिद्धान्तस्तु
अयमिति भावः— பதார்த்தமீக காம் அவலோக்யதாம் வர க்ஷணேபி தே யந்விச
லோதிதுள்ளவனா" என்று ஸ்ரீராமேத்தி சந்தத்தில் இவ் வர்த்த விசேஷங்களெல்-
லாம் ஸ்வலிக்கும். பகவத்வியை நிவ்யக்ரந்தத் தேனிலா நிற தேறித் தெளிந்தவர்
களுக்கு நிலமான இவ்வர்த்த விசேஷங்கள் பிறர்க்கு ரகசிக்க விரகின்பே.

தேசிகன் யதிராஜ ஸப்ததியில் "அநுக்ஷயபூர்வமூர்தியைச் சரணம்... அரண் வரீந்தரவரீந்தரம்—
அநுக்ஷயபூர்வமூர்தியைச் சரணம்... சரணம் யதிராஜ சரணம் வரீந்தரவரீந்தரம்" என
கூறார். ஸத்தூக்கன் வணங்குதலிற்கு எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் கௌரவ
பகஷமேயல்லது முக்ய பகஷமல்ல வென்றும், பூரீபாய்மகாரருடைய திருவடிகளே
முக்யபகஷமென்றும் இதனால் நிர்ணயத்தேவமாய் ஸுப்பஷ்டமாய்க் கிடைக்கிறது.
பகவானுடைய திருவடிகளை முக்யகல்பமாகக் கொண்டு வரிப்பவர்கள் ஸத்தூக்க
வல்லி, அஸத்தூக்கன் என்று கூட இதனால் தெறுகிறது. இதைப் பற்றி விசார
மெடுத்திக் கொள்ள வேண்டியதும் அவசியம். பிறர், இதேல்லாம் அதிவாத
மென்றே யிகழ்வார். அவர்களுக்கு இது தவிர வேறு வழியில்லை. ஸகல சாஸ்த்ர
ஸாத்திரஞ்சேவர வெள்ளில், இறுதான் வடிக்கட்டின சாஸ்த்ரார்த்த மென்று
புகழ்வார்களே யன்றி இவ்வார்கள், "அம்பர்க்கே உவதரிக்கு மாயன் சிற்ச அரு
மலறகள் தரிழ் செய்தான் தானே கொண்டு, தன்பற்ற மதாக்கி தேவந்தக்
காட்டும் தொல்லரியே ஸ்வரிகன் தவிரவர்க்கே" என்றும் கவி வெட்டாக
தேசிகன் அருவிச் செவ்வருப்பது ஆராயத் தக்கது. இவ் தாம் இப்படி யருவிச்
செய்தது—"உண்ட போதொரு வார்த்தையும் உன்னாத போதொரு வார்த்தை
யும் சொல்லுவார் பத்துப் பேருண்டிறே; அவர்கள் பாகரம் கொண்டன்று இவ்
வர்த்தமறுதியிடுவது; அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவருண்டிறே; அவர் பாகரம்
கொண்டு இவ்வர்த்த மறுதியிடக் கடவோம்." என்கிற பூர்வசந பூஷண திவ்ய
ஸூக்தியில் வாஸகோபிநாஸாதலால் அந்தப் பாகரமும் அதிவாதமென்றிட்டு
இகழவும் பிறர் ஸத்தூக்கனென்பதை நன்கறிவோம். "அன்னவர்களைத் திகழப்
படுகை தானே சிறந்த சாஸ்த்ரார்த்தமென்கைக்கு முக்யமான அறிகுறி"
யென்று ஞானப் பிரான் வார்த்தை. இதை சிவமேக எஞ்ஞான்று மெங்கும்
பார்த்துக் கொள்ளலாம். தேசிகனுட்பட ஸகல ஆசார்வர்களுக்கும் ஸகலவகமாக
வும் நிஷ்கண்டகமாகவும் நிலைநாட்டியுள்ள சாஸ்த்ரார்த்தங்களை யே ஆரோபிக்கவும்
அதிகோபிக்கவும் பிறர் திகழ்தர்களைப்பது புரந்தம்.

பரக்குதம் விசாரத்திற் கொண்ட பொய்கைவார் பாகரத்திற்கு நாம் விவரித்
ததே நற்பொருள் என்பது பூருவர்களின் வியாக்கியானத்தினாலும் வித்தம். அப்
பிள்ளையரை பூர்வகத்திகள் வருமாறு:— "காட்டில் உண்டறியாத அதிவித்யமான
ந்ருவீம்ஹமாய்க் கொண்டு அவனுடைய மாம்ஸவமான பெரியசரீரத்தை ஆச்ரித
வதினனான நீ இடந்து பொகட்டது ப்ரஹ்மாதிகள் கொடுத்த வரத்தால் வந்த
தன் பிடுக்கக் கனக்க நினைத்து ஸர்வாதிகளுள் வுன்னுடைய திருவடிகளைத் தலை
வாலே வணங்கி ஆச்ரியாதே யிருந்தான் என்றோ? அன்றிறே; சிறுக்களைப்
பலவாறு உறுவி நலிந்தானென்று நினைத்து கொண்டிறே யென்றபடி." என்று.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம் ஸம்க்ஷிப்தமானதனால் அதற்கு விசதி
கரணமாகவே மேற்குறித்த உரை பூர்வகத்திகள் அவதரித்துள்ளன. பெரியவாச்
சான் பிள்ளை அவதாரிகையிலேயே உயிர் நிலையை விளக்கியருளினார். அதாவது—
"(வரத்தால்) நரஸிம்ஹ ரூபியான சர்வரணுடைய ஆச்ரித விரோதி நிரஸக சேவ

வதையும் வாத்தியத்தையும் அநுகந்திக்கு" என்பது அவதாரங்கை. இங்கு ஆசிரித யிரோடு யென்கிற சொல்லுக்கு சுவத்தில் சதானபிரதென்று பார்க்க வேணும். சுவத்தில் கங்கே! என்கிற வினாவின் விளங்கும் பொருளைப் பெரியவாச்சான் பின்னை [மேல் வயாக்கியானதில்] இரண்டு வகையாக நிரூபித்தருவியுள்ளார். சிறுக்களுள் பரந்தவர்களை வினாவத்தில் பரிவு துர்பி நடந்து கொண்டதற்காகவே என்பது ஒரு பொருள். [கன் கந்து அழியாமைக்கு என்று மற்றொரு பொருள். இதைப்பற்றி வியாசம் இங்கு அநுபேசகித மென்று விடுக்கப்பட்டது.]

இந்தப் பாசுரத்தை விவாக்கியாவைப்பவராகவே கூறத்தகுந்தான் வாதாஜ ஸ்தவத்தில் "वदन्नाम सख्यम् இய்யாதிச் சீவாகமருளிச் செய்து சென்னுடத்தை நம் முடைய நிருவந்தாதி நிவயார்த்த தீபிகை கொண்டும் வாதாஜஸ்தவ விவாக்கியா வந் கொண்டும் விளக்கமாக கூறிவது.

அருளிச் செயலுக்கு வைதேசிகர்களும் சொற்களை பொருட்களை யொன் றிலும் நாமஜ்ஞானமின்னதவர்களுமான பிறர் இப் பாசுரத்திற்குக் கொள்ளும் பொருள் அதுவாதத்திற்கும் அபிப்பிராயவது. "நின்பா நம் சிரத்தால் வணங்கா னு மென்றே" என்பதைப் பரதிஷ்டபாதித்தமான வினாவாகக் கொள்ளாமல் வேறு தீர் னுயகமராகக் கொள்வர் பிறர். இரண்டில் உன் திருவடிகளிலே தலை சாய்க்கவில்லை யென்கிற காரணத்தினாலேயே அவனை வதைத்தால் என்று சொல்லுவதுதான் இப்பாசுரத்தின் பரமார்த்த என்பதாகப் பிறரது கூற்று. அவர்களது கொள்கை அங்ஙனமேயாகுக. பிரானே! உன்னளவில் பிறர் படும் அபசாரங்களை நீ பொருள் படுத்துவாய்விட; உன்னடியார்கள் பக்கனிலே அபசாரப் படுமலர்களை கடிக்கவில் லாய்— என்று ஆசார்யர்கள் உலவயிக மீர்வதற்கும் பொருளில் அவர்களுக்கு விபரதிபத்தி யுதிக்கக் காரணமென்ன? என்பதொன்றே மக்கு நிதிஞானிதம்.

ஈமான்யமாக உளவில், ஒருவர் தம் பக்கல் குற்றம் செய்பவர்களுடத்தில் பொறுமைபுடவிருந்து தம்முடையார்கள் பக்கல் குற்றம் செய்பவர்களுடத்தில் சிறிச் சிவந்து சிதைக்கின்றாரென்றால் இது மிகச் சிறந்த குணமாகக் கொண்டாடப் படுகின்ற தென்பதில் யார்க்கும் விவாதாரின்ன. இக்குணம் குணக்கடலான எம் பெருமானிடத்தில் எதனால் அளந்துகொளிற தென்பதென்பதெனும்.

"सख्यं कथयिष्ये. पश्यन्नाम सदा सुखदुःखानामविकारमुपनि— பக்தன்ய தாகண கிசை: பரிபாலனாய பதாம் க்ருதீம்மருணாமதிதீர்ணுயன்தேது" என்கிற தேசிக திவ்ய மூலத்தி ப்ரஸத்தம் பக்தனை சிறக்கிடத்தில் பரிவினுலேயே நர்சிந்த வுருக் கொண்டதாய் அருளிச் செய்தப்படுகிற விதில் வன்ன பொருமையோ அறி யோம். பட்டபட்டம் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் "सख्यं कथयिष्ये. पश्यन्नाम सदा सुखदुःखानामविकारमुपनि— கடதறு" என்று அருளிச் செய்திருப்பது முதலானவற்றைப் பன்னியுரைக்குந் காற் பாரதமாம்.

இந்த விவாதத்தின் ஸார சங்கீரண ரூபமான உபாஸம்ஸாரம்.

1. எம்பெருமான் தன் திறத்தில் தீங்கு செய்யுமவர்களைக் கணிசிக்க மாட்டான். தன்னடியார் திறத்தில் தீங்கு செய்யுமவர்களைச் சித்தானதம் பண்ணியிருப்பதினாலே—என்பதான சாஸ்திரத்தம்.

2. பகவதபாசாரம்மாத்திரமே யுள்ளவர்களைப் புகழ்வார எடுத்தக்காட்டி இவர்களைப் புகழ்வார வதம் செய்திருக்கவாரமே மேற்கூறிய தீயமம் வ்யாபாரதம் எவ்வாறிருக்க இரண்டு வகையான ஸமாதானம் காண்பின். 1. பகவானைப் புகழ்வதின் உண்மையுஞ்சொல்லு பருகுந்த தின்னும் வெற்றியை மெல்லாமாகக் கொண்டு பகவதவாதி பகவத தீரோண மின்புகே பகவதபாசாரம் மாத்திரமே யுள்ளவர்களைப் புகழ்வார காட்டின முடியாது. காட்டுகிறோமென்றால் அது மருமே. 2. தன்னளவில் தீங்கு செய்யுமவர்களைக் கணிசிக்க மாட்டானென்றதற்குத் தாற்பரியம்—பகவத தீரோணிகளைத் தீய அபரிமதமான கருவதன் கொள்வான் என்பதே.

3. “வணங்குவதற்குச் செருக்கனத்தயி... அகர் செய்த கருவன்” என்பது பருமனான பகவதபாசாரத்தில் “வணங்காமன்வனான் தீராவனாத் தெரிந்த பெருமான்” என்று சொல்லப் படுகிறது. இங்கு யாவார வணங்காதவன்? என்று, தன்னை வணங்காதவன் என்று பொருள் கூறுமவர்களும் இப்படித்தான் பொருள் கூறவேண்டுமென்று ஆக்ரந்திக்குமவர்களும் பக்த ப்ரணானான பகவானுடைய தன்மை யறியாதாரத்தினர். தன்னருகிலும் வாராமல் தன்னடியார்களுக்கே தொண்டு செய்வார்களுந்தான் அவர்களை மிக வுடப்பதும், தன்னடியாருகில் செல்லாமல் தன்னையே வணங்கி வுரிபடுமவர்களை உவாதொழிவதும் எம்பெருமானுடைய உண்மை விசயம். இதற்கினவின் அந்த விஷயமே அழகியது.

4. பகவத தீரோணிகளை யே ஸ்வ தீரோணிகளாகக் கொள்வான் பகவான்; பகவத தீரோணிகளையே ஸ்வ தீரோணிகளாகக் கொள்வான் பகவதர்கள்—என்று தேசிகாதிகள் வுடிக்கட்டி விளக்கியுள்ள சாஸ்திரத்த ஸாரத்தில் ப்ரதிபத்தியில் வாதவர்கள் “வாதிய தீய ப்ரதிபத்தி” என்று தன் தடுமாறாக எழுதுவதென்றும் வந்த வாக் ஜாஸமே பணிய விசையாத தசபுடன் என்பதற்கு—தன்னையே பணியாதவனென்று வகைக் கேடான பொருளைக் கொண்டதும் உண்மையில் தமையர் பகவதவர்களை தன்னையே பணியாதவர்களைத் தவிர “தமையர் பணியாத” என்பதனால் ஏமது கருத்தும் என்று அவர்கள் கூறி அஞ்சலித்து கிற்றல் தரும்.

5. முடிவான வார்த்தை இது கேள்வி. இரணியனுக்கு பகவதபாசாரம் பகவதமதாபாசாரம் என்கிற இரண்டு முண்டு. பகவதபாசாரத்திற்காக அவன் கொடியுண்டானென்று கூறினால் இக் கூற்றில் ப்ரதிபலான கொடியுண்டாக, நம் மாநிலத் திருவாய்மொழியில் (2-6-6) “உண்டைச் சிந்தையினுலெந்த இரணியனகம்பாசலம் கென்” என்றுமருவிச் செய்துள்ளார். இதனால் பகவதபாசாரத்திற்குக் கூட அவன் சிந்தைக்கப்பட்டானென்று கூறப்பட்டதாயிற்று. பகவதபாசாரத்திற்காகவே அவன் கொல்லப்பட்டானென்பதற்கு இது விசேஷி யன்று. உககிள்

ஒரு காரியத்திற்குப் பாதேயங்களும் விடப்பட்டன. ஆனால் அந்த நேரங்களில் கிடைத்திருக்கும் பாதாங்கமும் சிவனறங்கு அபராதாங்கமும் உள்ளதென்பது நிச்சயமாகும். பாதாங்க விஷயத்தில் பாதவநாபராயம் பாதாங்க நேரமுமொன்றும் பாதவநாபராயம் அபராதாங்க நேரமுமொன்றும் மறர்ச்சிகளாகவும் ஆகியவர்களாகவும் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. பாதவநாபராயத்தின் காரணமாக பாதவநாபராயம் மிகக் கொடியது என்பதே இதற்கு முக்கியமாகும். "நீய் நீ தீயவனாகியவன்" என்கிற வங்கல்ப ஸார்யோதய சீலோகத்திலும் இது விதமாகும். பாதவநாபராய நுதைக் கருவதை விட்டு அபராதாங்க காரணத்தை விவரிப்பது என் தருவிச் செய்வாரென்று சிவச் சோடகவுபதேயம். இதிலிருந்தும் ஒரு சமயமான அந்த நம் சிவச் சோடகவுபதேயம் நினைவுகூரப்பற்றியேயாம். அங்கிலத்தம் பாதவநாபராயம்; சேனாபதி;

மேலெழுந்த கம்மாழ்வார் பாசரத்தில் "உன்னைச் சிவனாகியவனாகிய இரணியன்" என்றுள்ளது. 'உன்னை யிகழ்ந்த இரணியன்' என்றால் போராபோ? சிவனாகியவன் என்று அதிக பதம் எதற்காக? என்று ஆராயவேண்டும். இங்கு கம்மின்னை யருவிச் செய்யும் அந்த விசேஷத்தைச் சொல்லுகிற வாயமுதம் பாதாங்கம். கட்டு முன்கூறி காண்பின்:-

"[உன்னைச் சிவனாகியவனாகிய] உத்தியாதரமன் திகழே மெஞ்சாரே யிகழ்ந்தானாயிற்று. இத்தால்—அவன் கிடுகது புத்தி பூர்வம் பிராநிகல்யம் பண்ணியுரை, கைக்கோள்வனாகிய நிதிர்பாகவியை வணங்கும்." என்று. இதைச் சிறிது விவரிப்போம். அறுகல்களை அறுக்கிறப்பதும் பிராநிகவர்களை சிக்ரணியப்பதும் சேவியா கின்ற எம்பெருமான் (1) அறுகல்களிடத்தில் திருதய பரிபூர்ணமான அறுகல்யத்தை எதிர்பார்த்து அறுக்காணியப்பதில்லை; மேலெழுந்த கட்ட பத்திரிகருத் தாலும் அதையே மிகையாகக் கொண்டு அறுக்காணியப்பன். (2) இங்ஙனம் பிராநிகவர்களிடத்தில் மேலெழுந்த பிராநிகல்யத்தைக் கொண்டு சிக்ரணியப்பதில்லை; அந்தரங்கத்திலும் பாதாங்கிருக்கிறதா வென்று பார்த்தே சிக்ரணியப்பன். முத்திய விஷயத்திற்குப் பரமாணம்—"மீதாயவேத எம்பிராபதம் உத்தியோகம் எதஞ்" என்று. பத்திய விஷயத்திற்குப் பரமாணம் "உன்னைச் சிவனாகியவனாகிய இரணியன்" என்ற பாதரம். "உன்னைத் தொட்டு இரணியன் என்னமாய்க்கும் பிராநிகு" என்ற பெரியாழ்வார் பூரணத்திலும் இச்சிவ போதன் கிடைக்கும். அறுக்காணியம் சேவியாக்கு அற்ப நேரம் இருந்தாலும் போதும்; சிக்ரணியம் சேவியாக்கு அறு போதும்; அபராதாங்க நேரம் இருக்கவென்றும் என்பதே எம்பெருமான் நினைவுகள் மென்று இதற்குச் சிவதமாமேத. இதிலிருந்து சிறந்த மறை குணமன்றோ. அற்ப நேரமுமொன்றும் பெரிதாகக் கருவியுள்ளும், அபரிமதமான பரிதி நேரம் இருந்தாலும் அதை மெஞ்சிற் கொள்ளாமல் வெறுப்பது மான அம்மதாநிகளின் துர்குணமென்கே! பகவானுடைய மறை குணமென்கே! என்று உருகுங்கள் குணவரகதர்கள்.

இது போலவே, எவ்வாறாக விவரித்திருக்கிற தங்கு செய்பவர்களை மாதிரும் சிக்ரணியப்பதும், பிராநிகவர்களிடத்தில் அபராதாங்கமொன்றும் பரிதி

ஒன்றும் கண்கியாமலிருப்பதுமான அம்மதா திகளில்படி, பெங்கே! வரவாத் தா கத் தன்னளவில் தீங்கு செய்யவர்களைப் பற்றிக் கண்கியாதே பரம பாகவதிகளி டத்தில் அபசாரப் படுமலர்களை வேரோடே களைத்தொழிக்கு மெம்பெருமான்படி பெங்கே! என்றும் உன் குணமுதவர்கள். இவ்விரண்டு மறாகுணமும் கரணம்மா வதாரத்திலே ரஸிகர்களை ஆடாபவிக்கப் படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட மறை குணங்களைக் காட்டுதற்கே யாகிற்று மரதாரி யவதாரம்.

விபவாவதார கோக தத்வநிசுபணம்

[மா-அ.]

விபவாவதார கர்வாதம்.

[பரமாவதாரம் முதலிய விபவாவதாரங்களில் எம்பெருமான் அவயர்களின் துக்கத்தைக் கண்டு தானும் துக்கப்பட்டதாகச் சொல்லிவருத்தும் பிரகாசனங் களில் உண்மைப் பொருளைத் தெரித்து கொள்ள விரும்பிய கிஷ்யன் ஆசார் யன்டம் தினவாய்க்கக் கேட்டுத் தெரித்து கொள்ளுகளை விசதாரக வெளி விடுக.]

கிஷ்யன்: ஸ்வாமிந்! எம்பெருமானை தவாதுவென்று அழிக்கிறோம். தவையாவது பிறர் படும் துக்கத்தைக் கண்டு தானும் துக்கப்படுகை என்று பூர்வாசாரி யர்களின் கொள்கையாம். இப்படிச் சொல்லுவது அத்தவன்ருகையாலே பிறர் படும் துக்கத்தைப் பரிஹரிக்க வேறுமென்கிற விருப்பமே தவையென்று சொல்ல வேறுமென்று சில ஆசாரியர்களின் கொள்கையாம். இவ்விஷயத்தில் அடியே னுக்குண்டான லக்தேதமங்களை கீழ்க்குத் தெளிவு பெறுத்த வேறுமென்று பிரார்தி திக்கின்றேன். அவகாசமிருக்குமோ?

ஆராய்வி: அவகாசமில்லாம னென்ன? பகவத் திரு மபவமும் பகவத்துண விசாரமும் செய்தே போது போக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கின்ற கங்கு இத்தகைய விசாரம் விளைந்தால் பரம லக்தேதாவும், கம்முடைய அவகாசமென்றும் இத் தகைய விசாரங்களிளேயே பெரும்பாலும் செல்லுமானில் உதொப்ப தெமக்கின்ப லிக்கை. "போதயந்தபரஸ்பரம்" என்று வேதயிதிக் திரவ கட்டளை இன்று வாக்கி கப் பெற்றுத்தற்கு மிக மகிழ்கின்றேன்.

கிஷ: பரமாவதாரம், தத்யோஸ்யம், லக்தேதமங்களை க்ரமென விஜ்ஞா பித்துக் கொள்ளுகின்றேன். ந்ருப்திகரமாக வவாநானங்களுவிச் செய்யவேணும். பிறர் படும் துக்கத்தைப் பரிஹரிக்க விருப்பம் தன்னம எம்பெருமானிடத்திலுள் ளது என்பதில் உட்க்கும் விஸாதாஸ்யம். அத்தவன்பதமும் அன்பர்களின் துயரங் களைத் தொலைப்பதொன்றிலேயே தீவிரத்துடனான எம்பெருமானுக்குப் பரதுக்க நீராகாணைச்சை ஈன்றதென்பது ஆணைப்பிக்கத் தகுத்த விஷயமே என்று. ஆனால் எம்பெருமானுக்கு அது ஒரு தனிப்பட்ட குணமேயன்றி தவையென்றே சொல்

கருவு தேவநீட்டம் = கருவு தேவநீட்டம், இதன் கருவு
 கருவு தேவநீட்டம் = கருவு தேவநீட்டம், இதன் கருவு
 கருவு தேவநீட்டம் = கருவு தேவநீட்டம், இதன் கருவு
 கருவு தேவநீட்டம் = கருவு தேவநீட்டம், இதன் கருவு
 கருவு தேவநீட்டம் = கருவு தேவநீட்டம், இதன் கருவு

ஆசார்: எம்பெருமான் நிரங்குதல்...
நடக்கின்றவனானோர் அப்படிப்பட்ட...
நல்ல இசைகின்றார்கள் என்று கேளாம்...
என்றே அவர்கள் லீலைகளுவர்கள், அ...
ரத்தம் த்தில் தேசிகர் வெகு அழகாக அருளிச் செய்த...
பெடுத்துரை:—

[illegible][illegible][illegible][illegible]

एवं तथा चतुरया तव यौवनायास्सर्वे गुणास्सह समस्तविभूतिभिश्च ।

अन्याहृतस्सुखधीनयधीरयन्तो आचामगोचरमहामहिमान एव ॥ ”

கந்த: ஆனந்தமயத்வத்திற்கு எதிரானது வேறாய் குணவத்த்வமே யல்லது வேறென்று மாகாது. பிரக்குதமான சோகம் வேறாய் குணமன்றென்றும் கல் லான குணமேயென்றும் பூரீராமாயணமே என்பது மாகக் கூறியுள்ளதனால் நாம் சொன்னது ஸர்வம் ஸமஞ்ஞஸ மென்று இப்போதாவது தெளிவு பெற்றதாயா?

நீடி: மிகத் தெளிவு பெற்றேன். விஜ்ஞாபித்த புன் று எந்தென்களும் கீழேயுமாக நின்றுத்தமாயின, வேறு சில எந்தென்களும் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். “அடியென்றீது தனய பண்ணவேணும்” என்று பகவான் சொல்லியும் பாகவநர் சில பேக்கியும் பிரதித்திக்கிறேன்: “பகவான் இன்னருக்கு தனய பண்ணினான்” என்றும் சொல்லுகிறேன்; இன்னிடங்களில் தனய வேன்பது பாதுக்க துக்கத்தை குபாசுதியா? “எனக்கு தனய பண்ணவேணும்” என்றும் “என் துக்கத்தைக் கண்டு நீயும் துக்கமடைவேணும்” என்பது பொருளன்றே; “தீரோளபரிக்கு தனய பண்ணினான் பகவான்” என்றும் அவருடைய துக்கத்தைக் கண்டு துக்கித் தானேன்பது பொருளன்றே. ஆகவே இன்னிடங்களில் தயாபதார்த்தம் வேருக்கத் தானே விருக்கவேண்டும்.

சூரிய: சாஸ்திரஞார்களின் கொள்கைகளில் ‘கார்யே காரணோபசாரம்’ என் பதென்று அந்த மூன்றில் இங்கு நீர்வாறும். ‘என் திறத்தில் தனாபபண்ண வேணும்’ என்பதற்கு— என் துக்கத்தைக் கண்டு உண்டான துக்கத்தினால் என்னை ரக்ஷிப்பே பார்த்தவேணும் என்பது பொருள். எவ்வென்னிடங்களில் தயா பதமானது தன்னுடைய முக்கியசக்தி வர்மமான அர்த்தத்தில் [சோக குபமமான பொருளில்] விசாரந்தமாக மாட்டாதே! அவ்வென்னிடங்களில் கார்யே காரணோ பசாரமென்று கொண்டு தத் கார்யமான ரக்ஷணம் வரையில் பொருளாகக் கூட வது. தனா என்கிற வட சொல்லில் ஸ்தானத்தினேயே தமிழில் இரக்கமென்கிற சொல் உள்ளது. இரக்கமென்றாலும் சோகமென்றாலும் துக்கமென்றாலும் நீர் வேத மென்றாலும் பர்யாயமே. திருவாய்மொழியில் “எனதென்றே ஸகந்தீங்கு யே” “இங்கி நாடோறும் வாய் வெளிது” என வகுரிடங்களில் சோகமேதான் பொருளாக வரைக்கப் பட்டுள்ளது. “ஆனன வென்று அடியேற்கு இறை யிரங் காய்” “வான துக்கு இங்கிஷ் நெம்மாயிரின” என்னுமிடங்களில் தத்தகார்யமான ரக்ஷணமே பொருளாக வரைக்கப்பட்டுள்ளது.

நீடி: ஸ்வாமிந்! மிகப் பொருத்தமான ஸமாநானமே யிது. கல்ச தெளிவு பெற்றேன். கதா பாவ்யத்தில் காரணய மென்பதை விவகிக்குமிடத்து “एतदुक्त-
स्त्वित्वादिकं तु न लक्षणम्; अन्यान्तरित्यानेषु- परतुक्तदुक्कित्तवादिभ्यः तु न लक्षणम्;
अव्याप्यते: अधिव्याप्यते:” என்று தெலிசு பணித்த விஷயத்தில் தெளிவு பெற விரும்புகிறேன்; அருளிச் செய்யவேணும்.

சூரிய: இங்கு சாஸ்திரஞார்கள் விமர்சிக்க வேண்டுவது மிகவுண்டு; எப்படி அவ்யாப்தி; என்னிடத்தில் அதிவ்யாப்தி என்று காட்டப்பட்டிருக்கவில்லை.

தார்க்கிக லீம்நறம் இந்த தேசவுக்காகக் கூறியிருக்கிறபடியானே இவை இருந்து
திரும். சீருதரகாசிகாசாஸ்பர் முகமான ஹம்பெரீசன் பணித்த ஸ்ரீஸூக்தியின்
மீது இந்த தேசவுக்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அன்று. எவ்வையாக தேசத்
தில் எண்ணியவர்களை அவ்வாப்பி யெனப்படுகிறது. பரக்குதத்தில் இதை யுபபா
திற்கும் வழி தெரியவில்லை. வக்யத்தில் எட்டாம் வேறுபட்ட தோரு குணத்தில்
இந்த வக்யம் இருக்குமானால் அறிவியாற்றியாகும். அப்படியப்பட்ட குணம்
இன்னதென்றும் தீரையவில்லை. ஆனாலும் தார்க்கிக லீம்நற வகத்தியாகையாலே
அவர்கள் ஆபாதம் செய்யப்பட்ட இரண்டு தோவுக்களும் பொருத்தியுள்ளன
மென்றே கொண்டு உனக்கு விஷயம் சொல்லுகிறேன். இந்த வக்யபாடிய ஸ்ரீ
ஸூக்தியினால் பரதுக்க துக்கித்வமென்கிற குணம் எம்பெருமானிடத்தில் நிதமாக
வுள்ளதென்று கல்வெட்டாகத் தேறி கிறதும் உலலது பிறருடைய மதம் லிவிக்க
வழியே யில்லை. இதை ஏனே உபபாதிப்பதைவிட, மேதாவியான நீ என் கருத்
தைபறித்து உன் வாயினாலேயே உபபாதித்தாயாகில் கேட்டுக்களிப்பேன்.

நீக். அடியேன் தேவர்களுடைய திருவுள்ளத்தை உனக்கு காட்டித்துக் கொண்
டேன்; மிகவும் தெளிவு பெற்றேன்; ஆனந்தமாக உபபாதிக்கிறேன். அதில்தாபிதி,
அவ்வாப்பி என நினைத்து தூஷணங்கள் இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதின்
வாப்தியை. இங்கு உபபாதிக்க வேறுபாடுகள் எம்பெருமானுடைய வேறொரு திருக்
குணத்தில் இந்த வக்யமியுப்பதாக உபபாதிக்க வேண்டும். எங்கேயாவது உப
பாதிக்கப்பட்டும். இந்த வக்யம் வக்யத்திலும் அவசியம் இருந்து தீரவேண்
டியதாயிற்று. வக்யத்தில் இது அடியேனு இங்கேயென்னில், அமைப்பவரிடமிரு
நூஷணம் கொடுத்து ஒரே வர்த்தையில் முடிந்தவென்றுமே பொழிய அதில்தாபிதி
யென்றும் அவ்வாப்பி யென்றும் வாய்திறக்க வேண்டியததன்றே. அதில்தாபிதி
கூறியதனால் கமக்கு இரண்டு ஸபணயிற்று. இதுவரைவில் பரதுக்க துக்கித்வ
மென்பது காரணவத்திற்கு மாத்திரம் ஸ்வரூப மென்றிருக்கேதாம். மற்றொரு
குணத்திற்கும் இது ஸ்வரூபமென்று நிதப்படுத்தினமை தேறிற்று இப்போது.
ஆட்டுக்கு வக்யம் சொல்லவந்த வொருவன் விஷ்ணுவத்தவர் [கொம்புடைமைய]
வக்யமென்றான்; மற்றொருவன் களவ்தாவத்தவர் [கழுத்தில் முடியுடைமைய]
வக்யமென்றான். இவ்விரண்டிலும் தூஷணம் சொல்லவே நேருகின்றது. முந்
தனில் அதில்தாபிதியும் பித்தினில் அவ்வாப்பிதியும் அகைக்க முடியாத தூஷண
மன்றே. ஆனாலும் ஆட்டுக்குக் கொம்புடைமையும் கழுத்தில் முடியுடைமையும்
நிடையவே கிடையாதென்று இதனால் தேறினோமோ? கிடையாதென்று இதேருத்
தோடுகூட, அவை அவையென்னென்பதும் உனக்கு தெளும். எதனால்? அமைப்பவ
தூஷணம் கொடாமையினால். நாயனுக்கு வக்யம் சொல்ல வந்த நொருவன்
விஷ்ணுவத்தவர் வக்யம் என்னுனதில் அப்போது யாவாவது அதில்தாபிதியையும்
அவ்வாப்பிதியையும் தூஷணமாகக் கொடுக்க முன்வருவதுண்டோ? அப்படியாகில்
கில்லுக்களுக்காவது கொம்பு உண்டு என்று தேறினோமே. அது அபலாஸ்ய
மாகுமே. ஆகவே பரக்குதஸ்தத்தில் தேசிகர் அமைப்பவ தூஷணம் கொடாமல்
அதில்தாபிதியையும் அவ்வாப்பிதியையும் தூஷணமாகக் கொடுத்தமையால்
காருணிகனான எம்பெருமானிடத்தில் பரதுக்க துக்கித்வம் உள்ளவே யுள்ளது

தீவர சக்தி உட்கு தேறி நின்றது. இவ்வளவே யன்றோ தேவரீருமைய
விருவனம்.

ஆர்: ஆம்: என்னுள்வததை நீ உங்கு க்ரஹித்து மிக நன்றாக உபா
கரை செவித நுபத்தி மிகவும் உகக்கிறேன்.

தி: இது எப்படியாவது இருக்கட்டும்; “பாதுக்க துக்கித்வாதிகம் கு ந
கவுணம்” என்று இது மறுக்கப்பட்டு விட்டதன்றோ? என்று இதை பொரு
வென்ற விஷயமாகப் பிறர் கூறுவர்களே. இதற்கும் தகுந்தபடி தேவரீர் படி
துவாதருளவேணும்.

ஆர்: பாதுக்க துக்கித்வ மென்பதைக் காருண்யத்திற்கு வகைணமாகக்
கொள்வபொழுது மென்று சொல்லிவிட்டதனால் என்ன முழுதிப் பேராயிற்று?
இதனால் அந்த குணத்திதழ் சித்தம் கண்ணழிவு தேருதே. ஒன்று பார்;
“அதிதனக் கவகெசு கும. வேத மோதனவதும் சோததர்மார்த்த கர்மங்களை
கருவாத மென்பதும் அக்கியைதாததத அதுட்டிப்பவதும் அத்யத்தித் உறுதி
யுக்ககதுக் பவீத சீதைதயினைவதும் யாவடு அவின அந்தணன்” என்று
வதுவச் சொன்னதென். இதைக்கேட்ட கொரு மதாரதார்த்திகர் இதில் அதிக்யா
தினாகக் கவியாதினவதும் கறி துஷிக்கிரர். இதனால் என்ன ஆபத்த வந்து
விடுவென்று பார்க்கவேண்டும். வேதமோதுதல் முதலியவற்றை அந்தணனுக்கு
கவுணமாகக் கொண்க்குடாதென்று வித்திற்குமே யொழிய வேதமோதுதல்
முதலானவை தேவமென்றாவது அனை அந்தணர்களிடத்தில் அடிபோடு இல்ல
யெனருவது சொன்னதாகத் தேறினிதிமோ? தத்வமுத்தாகலாபத்தில் “நீகாலி
விதா மகரு வதுனி நவகி அவர்ாக:” என்று ஸ்வாரி தாமே ஸாதித்த கட்டினயில்
தார்க்கிக் கொட்டியில் வாதம் எப்படியாவது இருக்கட்டுமே. குணநுபக்தர்கள்
அந்த வாதக்கலைக் குறிக்கொள்வார்களே? ‘ஊம்’ கருபவிக்கும் பகவத் குணம்
தர்க்கசாவித்ரத்தோடு பொருத்தமுடைந்தா? என்று ஆராய்ந்து பார்த்தோ குண
பவீதர்கள் குணநுபவம் செய்கிறார்கள்? அருபவரவீதர்களின் அருகே வருவதற்கு
தார்க்கிப்களாக்கும் ஸவயாகரணர்களுக்கும் என்ன வரிமை?

இந்த விஷயத்தில் சர்ச்சை இவ்வளவு போதும்; பாதுக்காரிந் துக்கவத்த
வம் என்று பிறர் சொல்லுவதில் வித்தாந்தத்திற்கு ஒரு ஹாசியில்லை, அவர்களுக்
கும் ஒரு ஸபாயில்லை - என்பது முக்கியமான விஷயம். திருவாரீமொழி எட்டாம்
பத்தில் முதல் திருவாரீமொழியின் அவதாரிகையில் [ஈட்டில்]

“வ்வவ்யதித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தனக்கு பாகாரணகத் தான் ப்ரகாசியாய் இவந்
துக்கு வந்த வ்வவநம் தனக்குவந்ததாக சித்தத்திந்நும்.....”

என்று அருளிச் செய்திருக்கையாலும் இது பாதுக்காரிந் துக்கவத்தவ பிரதிபாத
தமே யாகையாலும் இச் சொல்லின் கருத்தறியாதே * ஐந்நவ: கம்பவ பாதுகய்யாய்
இத்யாதி ப்ரகாசியையிலே ஒன்றோடும் ஸங்கதமாகாதபடி எதையோ நினைத்து
எதையோ எழுதுவதும் பேசுவதுமாக இருப்பவர்களுடைய தூர்வாதங்களினால் நீ

கலங்ககடவவாய்ந்தி, கந்தகா-காசம் காய்ந்திசுபதால் அது கந்தகத் திரித்தல்
செய்வாய். கந்தகத்தும் வருக: இங்ஙனமே ஒன்வொரு கிஷ்டத்தையும் 11 திரிப்
பேரிடிகடுகலாம்.

முற்றற்ற.